DOI: https://doi.org/10.32782/city-development.2026.1-12
УДК 338.24

ОЦІНКА МІЖНАРОДНОЇ ПРАКТИКИ ВИКОРИСТАННЯ ПРИВАТНО-ПУБЛІЧНОГО ПАРТНЕРСТВА У ЗАЛУЧЕННІ ІНВЕСТИЦІЙ

Мальський Олег Маркіянович
здобувач
Міжрегіональна академія управління персоналом
ORCID: https://orcid.org/0009-0001-9893-2062

Анотація. У статті досліджено зарубіжний досвід залучення інвестицій на засадах приватно-публічного партнерства (ППП) як важливого інструменту державної інвестиційної політики. Обґрунтовано, що ППП у міжнародній практиці виступає не лише формою фінансування інфраструктурних проєктів, а комплексним механізмом поєднання ресурсів держави та бізнесу для створення і модернізації суспільно значущої інфраструктури. Визначено, що ефективність ППП залежить від якості нормативно-правового середовища, інституційної спроможності держави, застосування інструментів оцінки ефективності (VfM, PSC), прозорості процедур, належного розподілу ризиків та фіскального контролю. Проаналізовано тенденції розвитку глобального ринку ППП у 2022–2024 рр. Встановлено, що його динаміка характеризувалася зниженням кількості угод під впливом макроекономічної та геополітичної нестабільності, однак ППП зберегло значення важливого механізму реалізації інфраструктурних і соціально значущих проєктів. Виявлено істотну регіональну мінливість ринку: у 2024 р. посилилася роль Європи, тоді як частка Азії, Північної та Латинської Америки скоротилася. Окрему увагу приділено європейському ринку ППП у 2024 р., для якого характерними стали зменшення сукупної вартості угод, скорочення середнього розміру трансакцій, зростання частки невеликих проєктів і посилення державно-оплачуваних моделей на основі платежів за доступність. Показано, що поряд із домінуванням транспортної інфраструктури зростає роль освітніх, медичних, екологічних, цифрових і комунальних проєктів. Автором зроблено висновок, що сучасний ринок ППП еволюціонує у напрямі більш гнучкої, диверсифікованої та ризик-чутливої моделі. Для України обґрунтовано необхідність формування власної інституційно узгодженої системи ППП, здатної забезпечити відновлення, модернізацію та довгострокове залучення приватного капіталу.

Ключові слова: приватно-публічне партнерство, ППП, залучення інвестицій, державна інвестиційна політика, інфраструктурні проєкти, Value for Money (VfM), Public Sector Comparator (PSC), фіскальні ризики, європейський ринок ППП, інституційне забезпечення.

Актуальність проблеми. В умовах глобальної конкуренції за капітал, технології та стратегічні ресурси питання формування ефективної державної політики залучення інвестицій набуває особливої актуальності. Для країн, що прагнуть забезпечити модернізацію інфраструктури, підвищення конкурентоспроможності економіки та стале соціально-економічне зростання, одним із найбільш дієвих інструментів інвестиційної політики виступає приватно-публічне партнерство. Саме цей механізм дає змогу поєднати фінансові, організаційні, управлінські та інноваційні ресурси держави і приватного сектору для реалізації суспільно значущих проєктів.

Зарубіжний досвід свідчить, що приватно-публічне партнерство є важливим елементом сучасної інвестиційної політики у багатьох країнах світу. Успішні практики Великої Британії, Канади, Австралії, Німеччини, Франції, Чилі, країн Азії та Близького Сходу демонструють, що за умови належного нормативно-правового забезпечення, прозорого інституційного середовища, ефективного розподілу ризиків і професійного управління проєктами ППП може стати потужним інструментом розвитку транспортної, енергетичної, соціальної, комунальної та цифрової інфраструктури. Водночас практика різних держав показує, що результативність політики залучення інвестицій на засадах ППП значною мірою залежить від якості державного регулювання, рівня довіри між партнерами, стабільності інституцій та здатності держави формувати сприятливий інвестиційний клімат.

© Мальський О. М., 2026
Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу (CC BY 4.0)

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретико-методична основа дослідження ґрунтується на працях вітчизняних і зарубіжних науковців, аналітичних матеріалах міжнародних організацій, монографіях, наукових статтях, матеріалах міжнародних і національних науково-практичних конференцій, нормативно-правових актах, а також на узагальненні статистичних і аналітичних даних щодо розвитку приватно-публічного партнерства.

Дослідження теоретичних і прикладних аспектів залучення інвестицій на засадах приватно-публічного партнерства спирається на праці таких учених і дослідників, як Д. Грімсі, М.К. Льюїс, Г.А. Ходж, К. Греве, Е.Р. Єскомб, Дж. Делмон, В. Делмон, І.В. Запатріна, С.В. Свірко, В.В. Круглов та інших. Важливе значення для формування методичної бази мають також матеріали Світового банку, OECD, IMF, EPEC та Європейського інвестиційного банку, у яких висвітлено підходи до оцінки ефективності ППП, розподілу ризиків, фіскального контролю та інституційного забезпечення партнерства.

Аналіз методологічних засад показав, що проблема залучення інвестицій на засадах приватно-публічного партнерства потребує подальшого поглибленого дослідження, зокрема з урахуванням сучасних макроекономічних, геополітичних та інституційних викликів. При цьому особливо важливо враховувати реальні можливості національних економік адаптувати міжнародний досвід ППП до власних умов, рівня розвитку інституційного середовища, бюджетних обмежень та потреб інфраструктурної модернізації.

Метою статті є дослідження та узагальнення зарубіжного досвіду залучення інвестицій на засадах приватно-публічного партнерства, а також у виявленні ключових тенденцій розвитку глобального та європейського ринків ППП та їх регіональні, секторальні та інституційні особливості.

Результати дослідження. Приватно-публічне партнерство (далі – ППП) у міжнародній практиці розглядається як довгострокова форма співпраці держави та бізнесу, спрямована на створення або модернізацію інфраструктури та надання суспільно значущих послуг на основі контрактного розподілу ризиків, відповідальності й винагороди [1]. На відміну від традиційних державних закупівель, ППП орієнтоване на досягнення конкретних результатів упродовж усього життєвого циклу проєкту, поєднуючи проєктування, фінансування, будівництво, експлуатацію та технічне обслуговування в логіці «співвідношення ціни та якості» (VfM) [1].

Водночас ППП не є автоматичною альтернативою бюджетному фінансуванню, оскільки його ефективне застосування потребує від держави чіткої інвестиційної політики, якісного передпроєктного відбору, належного структурування угод, забезпечення конкуренції та контролю фіскальних ризиків [2]. Зарубіжний досвід засвідчує, що результативність ППП значною мірою залежить від якості нормативно-правового середовища, інституційної спроможності та функціонування спеціалізованих центральних підрозділів (PPP units), які забезпечують методичну, аналітичну й консультаційну підтримку підготовки проєктів [3, 6].

Важливими інструментами міжнародної практики є оцінка співвідношення ціни та якості (VfM) та використання компаратора державного сектору (PSC), що дозволяє порівняти ефективність реалізації проєкту через ППП із традиційною моделлю державного фінансування [1, 5]. Це забезпечує більш обґрунтований вибір моделі реалізації та підвищує прозорість управлінських рішень.

Для виявлення основних тенденцій розвитку глобального ринку ППП доцільно узагальнити дані щодо оновлень статусів угод у 2022–2024 рр., що відображено на рис. 1. Такий підхід дає змогу систематизувати зміни на різних стадіях реалізації проєктів, виявити домінуючі етапи проєктного циклу та сформувати аналітичну основу для оцінки зарубіжного досвіду залучення інвестицій на засадах приватно-публічного партнерства.

У 2022–2024 рр. глобальний ринок ППП розвивався в умовах посиленої економічної та геополітичної нестабільності, що стримувало інвестиційну активність. У 2022 року під впливом інфляції, наслідків війни Росії проти України, жорсткої монетарної політики у США та ЄС і енергетичної кризи кількість угод ППП скоротилася з 274 до 217, а кількість проєктів на дофінансовій стадії з 213 до 189. Водночас кількість відкритих тендерів залишалася відносно високою (89 проти 93 у попередньому кварталі), що свідчило про збереження ринкового інтересу.

У 2023 року негативний вплив макроекономічних обмежень і геополітичної напруженості посилився. На тлі слабших перспектив зростання, високих реальних ставок і загострення конфлікту на Близькому Сході кількість оновлених угод ППП зменшилася з 202 до 115. При цьому кількість проєктів на стадії будівництва дещо зросла (з 17 до 20), однак тендерна активність і кількість присуджених проєктів істотно скоротилися.

У 2024 року спад зберігся і кількість оновлених угод зменшилася з 202 до 141, зокрема скоротилася кількість тендерів (з 58 до 39) і присуджених проєктів (з 34 до 27). Водночас відсутність скасованих проєктів засвідчила відносну стійкість уже розпочатих ініціатив. У регіональному вимірі найпомітніше посилилася роль Європи, частка якої у світовому обсязі угод зросла з 26% до 43%, тоді як Азія, Північна Америка та Латинська Америка продемонстрували спад. Серед країн-лідерів за кількістю угод у 2024 року були Велика Британія, Чилі та Саудівська Аравія.

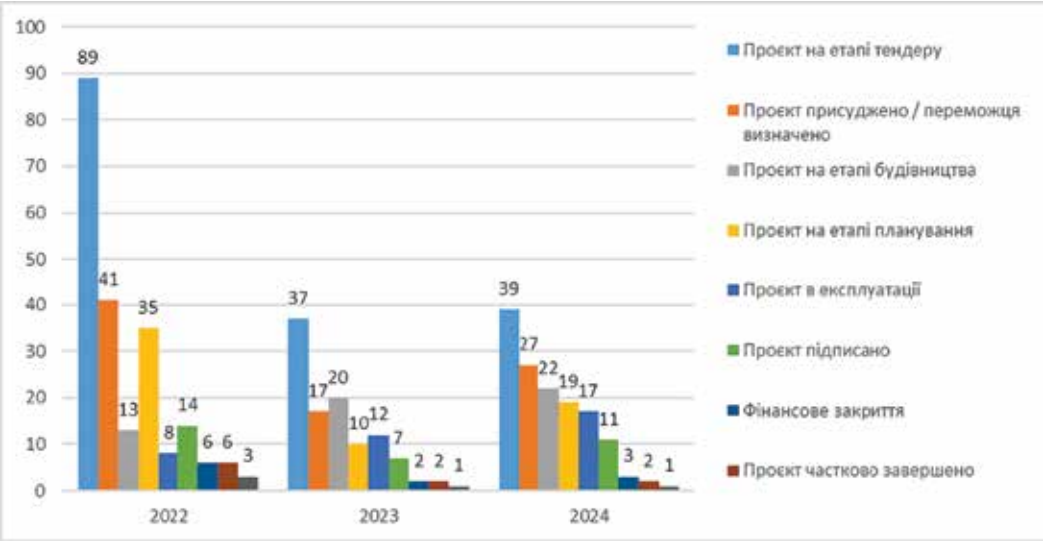

Рисунок 1 – Динаміка кількості угод ППП у світі у період 2022–2024 рр.

Джерело: складено автором за [9]

Попри загальне скорочення ринку, транспорт залишався провідним сектором ППП, тоді як соціальна інфраструктура та охорона здоров'я зберігали стабільну присутність. Отже, хоча у період 2022–2024 рр. ринок ППП зазнав зниження активності під впливом зовнішніх шоків, він зберіг значення важливого інструменту фінансування інфраструктурних і соціально значущих проєктів. Для оцінки цих тенденцій доцільним є порівняльний аналіз регіональної структури угод, що дає змогу виявити зміни у географічній концентрації та активності світового ринку ППП.

У 2022–2024 рр. регіональна структура глобального ринку ППП істотно змінювалася під впливом економічних і геополітичних чинників. У 2022 році лідирували США та країни Азії, у 2023 році активність змістилася до Чилі, окремих країн Азії та Латинської Америки, а у 2024 році найпомітніше зросла роль Європи, частка якої збільшилася з 26% до 43%, що зробило її найактивнішим регіоном. Водночас частка Азії скороти-

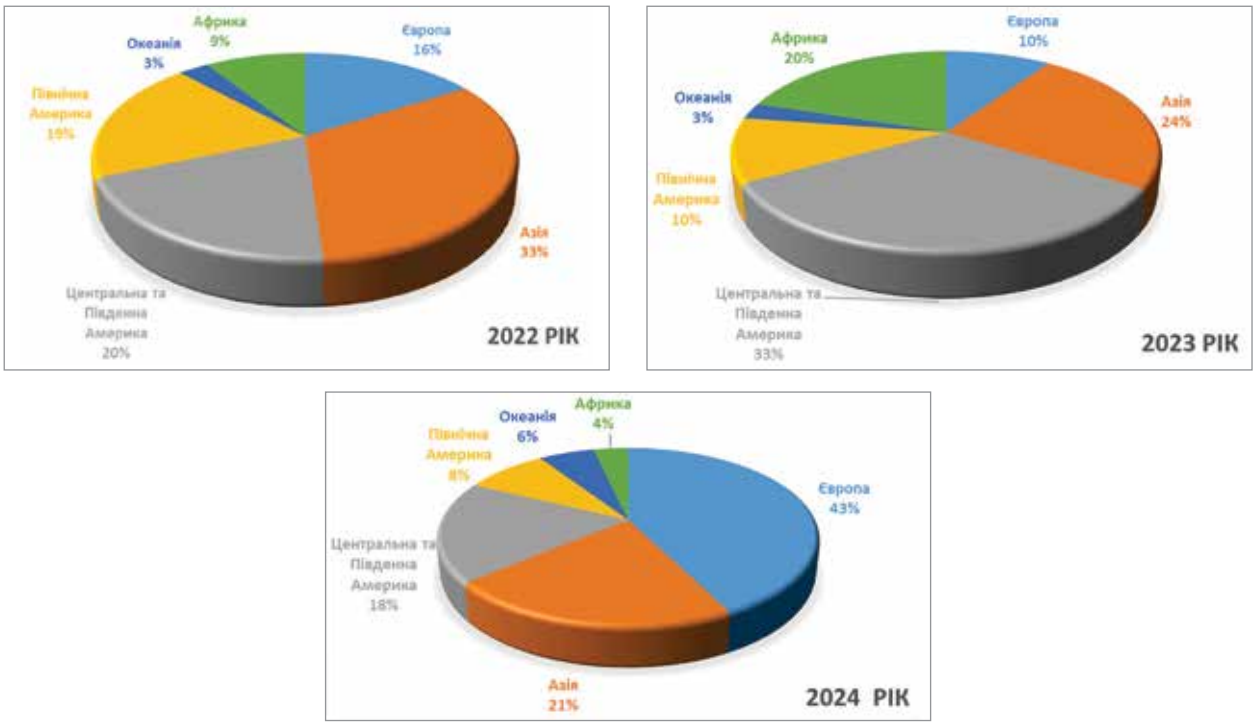

Рисунок 2 – Структурна динамік кількості угод ППП у світі за період 2022–2024 рр.

Джерело: складено автором за [9]

лася з 30% до 21%, а Північної та Латинської Америки також знизилася. Серед країн-лідерів у IV кварталі 2024 року були Велика Британія, Чилі та Саудівська Аравія, тоді як у 2023 році перші позиції посідали Чилі, Філіппіни, Бразилія та Індія, а у 2022 році займали США, Канада та Індія.

Отже, глобальний ринок ППП характеризується високою регіональною мінливістю, але зберігає значення важливого механізму реалізації великих інфраструктурних проєктів. Для виявлення його секторальних пріоритетів доцільно звернутися до таблиці 1, у якій узагальнено розподіл угод ППП за основними секторами у 2022–2024 рр. Саме ці дані дають змогу визначити, які галузі були найбільш привабливими для інвестування, а також простежити зміни у структурі інвестиційної активності за видами публічної інфраструктури та послуг.

У 2024 році сукупна вартість трансакцій ППП, що досягли фінансового закриття на європейському ринку, становила 11,47 млрд євро, що на 17% менше, ніж у 2023 році (13,9 млрд євро) (рис. 3). Це свідчить про зниження вартісної активності ринку попри відносну стабільність кількості угод. Така тенденція, ймовірно, зумовлена дорожчим позиковим капіталом, жорсткими монетарними умовами, обережнішою поведінкою інвесторів і посиленням вимог до фіскальної стійкості держав.

У 2024 році фінансового закриття досягли 39 трансакцій ППП проти 38 у 2023 році, однак це не супроводжувалося зростанням ринкової вартості. Навпаки, середній розмір угоди зменшився з 367,7 млн до 294 млн євро, що свідчить про зміщення європейського ринку ППП у бік менш капіталомістких проєктів та адаптацію до умов підвищеної невизначеності.

У 2024 році було закрито шість великих проєктів (проти восьми у 2023 році), на які припало 7,3 млрд євро, або 64% загальної вартості ринку. Хоча великі угоди й надалі визначали його вартісну структуру, їх домінування дещо послабилося, що вказує на більшу диверсифікацію за масштабами проєктів. Водночас транспорт, енергетика та комунальна інфраструктура зберегли провідне значення, а серед найбільших угод були проєкти в Греції, Бельгії, Франції, Іспанії та Великій Британії.

Показово, що 20 із 39 трансакцій мали вартість менше 100 млн євро, тобто понад половина ринку припадала на відносно невеликі проєкти. Це може свідчити як про обережнішу інвестиційну поведінку, так і про розширення застосування ППП до середніх і локальних ініціатив у сфері міської, соціальної та енергетичної інфраструктури.

Водночас 61,5% усіх закритих у 2024 році трансакцій становили державно-оплачувані моделі ППП, переважно на основі платежів за доступність (проти 53% у 2023 році). Це означає посилення ролі конструкцій, у яких держава бере на себе основне фінансове навантаження, забезпечуючи приватному партнеру більш передбачуваний гро-

Таблиця 1 – Структурна динаміка кількості угод ДПП у світі за 2022–2024 рр.

Сектор	2022	2023	2024
Транспорт	116	84	67
Соціальна сфера та охорона здоров’я	45	16	49
Вода та відходи	17	11	18
Телекомунікації та ІКТ	5	2	4
Енергетика	29	–	–
Транспорт, соціальна сфера та охорона здоров’я (змішаний сектор)	–	2	1
Транспорт, соціальна сфера та охорона здоров’я; вода та відходи	–	–	1

Джерело: складено автором за [9]

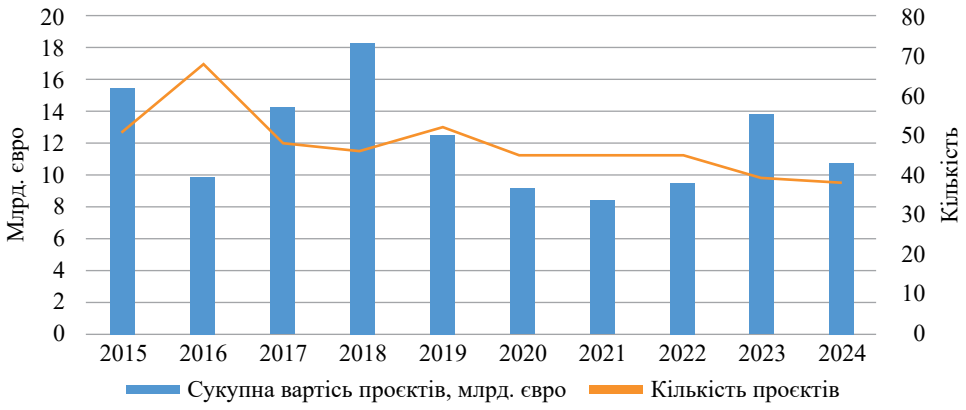

Рисунок 3 – Динаміка європейського ринку ППП за вартістю та кількістю проєктів

Джерело: складено автором за [11]

шовий потік. Такий підхід підвищує інвестиційну привабливість проєктів, але водночас збільшує довгострокові бюджетні зобов'язання та вимоги до управління фіскальними ризиками.

Отже, у 2024 році європейський ринок ППП характеризувався зменшенням середнього масштабу угод, зростанням частки невеликих проєктів і посиленням державно-оплачуваних моделей. Це свідчить про перехід до більш стриманої та ризик-чутливої моделі розвитку, у якій ключового значення набувають якість відбору проєктів, механізми розподілу ризиків і фінансова передбачуваність.

Як показано на рис. 4, у 2024 році Греція була найбільшим ринком ППП у Європі за вартістю: обсяг угод, що досягли фінансового закриття, становив 3,3 млрд євро проти 1,19 млрд євро у 2023 році. Це свідчить про посилення її ролі у вартісній структурі європейського ринку. Водночас Бельгія посіла перше місце за кількістю проєктів 9 угод проти 2 у 2023 році, що вказує на суттєве зростання проєктної активності. Велика Британія стала другою за вартістю ринку з показником 2 млрд євро, а Франція другою за кількістю угод (7 проєктів проти 6 роком раніше), зберігши стабільну присутність серед лідерів. Загалом у 2024 році 7 країн закрили щонайменше дві угоди ППП, а 11 країн щонайменше одну трансакцію. Це свідчить про відносно широку географію ринку, хоча основна активність дедалі більше концентрується в країнах із вищою інституційною спроможністю та розвиненою практикою реалізації ППП.

Як показано на рис. 5, упродовж останніх п'яти років Франція, Німеччина, Велика Британія та Італія залишалися лідерами європейського ринку ППП як за кількістю проєктів, так і за вартістю угод. Це свідчить про наявність у цих країнах розвиненої інституційної бази, ефективних механізмів підготовки проєктів і високого рівня довіри інвесторів.

Отже, довгострокове лідерство на ринку ППП визначається не лише поточною економічною

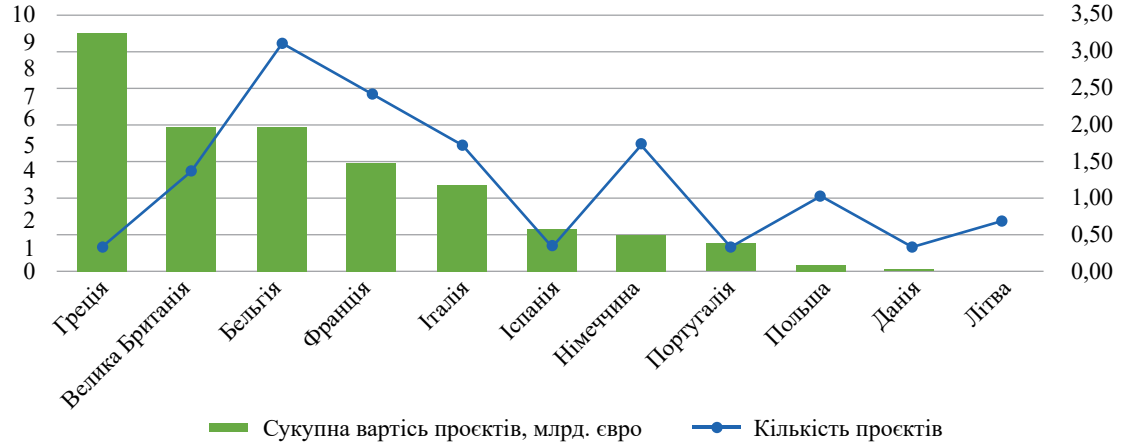

Рисунок 4 – Розподіл проєктів ППП за країнами у 2024 році

Джерело: складено автором за [11]

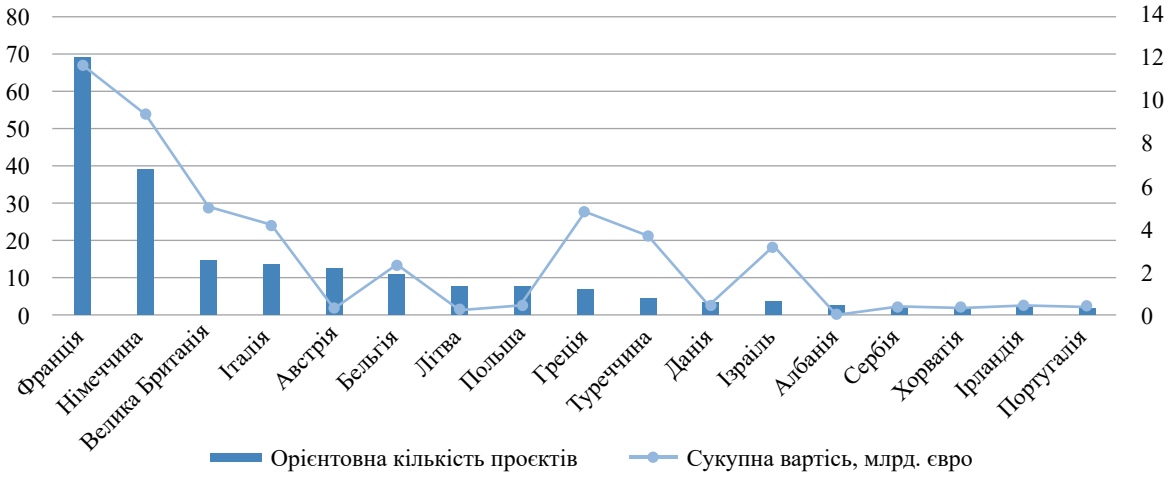

Рисунок 5 – Динаміка європейського ринку ППП за країнами за період з 2020 по 2024 рр.

Джерело: складено автором за [11]

кон'юнктурою, а й зрілістю національної моделі публічно-приватної взаємодії. Водночас європейський ринок залишається структурно неоднорідним: одні країни зосереджені на великих капіталомістких проєктах, тоді як інші на більшій кількості угод середнього чи малого масштабу.

У 2024 році європейський ринок ППП зберіг домінування транспортного сектору за вартістю проєктів, водночас посилилася роль освіти, а також зросло значення медичних, екологічних, енергетичних, цифрових і комунальних ініціатив. Це свідчить про поступовий перехід від концентрації на великих транспортних об'єктах до більш диверсифікованої моделі публічних інвестицій.

Фінансова структура ринку також залишалася змішаною: щонайменше 7 із 39 трансакцій, що досягли фінансового закриття, передбачали участь інституційних інвесторів як кредиторів, а 5 проєктів були профінансовані за участю Європейського інвестиційного банку на суму 975 млн євро. Це підтверджує, що стійкість ринку ППП забезпечується поєднанням приватного боргового капіталу та підтримки наднаціональних фінансових інституцій.

Загалом поширення ППП у Європі дедалі більше виходить за межі традиційних ринків і секторів. Хоча транспорт і надалі лідирує за вартістю угод, його значення за кількістю проєктів поступово зменшується, що відображає структурну трансформацію ринку в бік більш широкого секторального та географічного охоплення.

У 2024 році транспорт і довкілля забезпечили лише 23% проєктів ППП, що досягли фінансового закриття, тоді як у 2023 році цей показник становив 50%, а у 2022 році 58%. Це свідчить про секторальну диверсифікацію європейського ринку ППП та зменшення його залежності від великих транспортних і екологічних проєктів.

Натомість зросла активність у сферах освіти, дозвілля та культури, де кількість проєктів у 2024 році майже подвоїлася. Одночасно збільшилася частка невеликих проєктів: із 39 угод 20 мали вартість менше 100 млн євро, переважно у соціальній та комунальній інфраструктурі. Це свідчить про розширення застосування ППП до локальних і середніх ініціатив, а також про зниження ролі масштабу проєкту як бар'єра для входу на ринок.

Такі зміни сприяли активізації нових або раніше менш помітних країн. Зокрема, Польща і Литва реалізували малі проєкти у сферах дозвілля, культури та житлово-комунальних послуг, а Бельгія різко наростила активність у шкільній інфраструктурі. Водночас Німеччина продемонструвала спад, тоді як Греція завдяки одному великому проєкту стала лідером за вартістю, а Італія розширила сферу застосування ППП, реалізувавши інноваційний урядовий дата-центр.

Отже, у 2024 році європейський ринок ППП перейшов до більш гнучкої та диверсифікованої моделі, у якій поряд із великими інфраструктурними об'єктами зростає роль соціальних, локальних і технологічних проєктів.

Найбільший портфель перспективних проєктів ППП мають Франція (49), Італія (41), Греція (35) та Велика Британія (33), що свідчить про їх високу інституційну готовність до подальшого розвитку ринку ППП.

У секторальному розрізі в європейському портфелі домінує транспорт (77 проєктів), далі йдуть довкілля (51) та освіта (34). Це підтверджує провідну роль транспортної інфраструктури, водночас засвідчуючи зростання значення екологічних і соціальних проєктів.

Франція має один із найбільших і найбільш диверсифікованих портфелів ППП: у 2024 році він налічував 49 проєктів, з яких 26 припадали

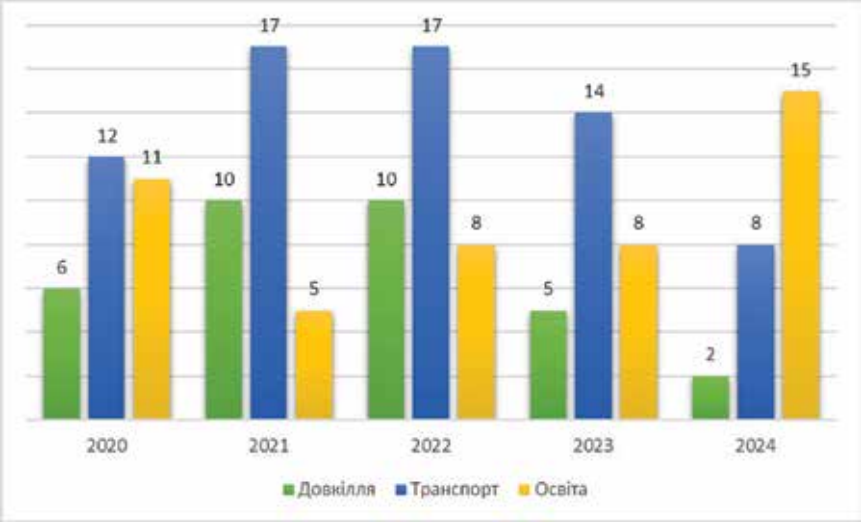

Рисунок 6 – Динаміка основних секторів ППП за кількістю проєктів у 2020–2024 рр.

Джерело: складено автором за [11]

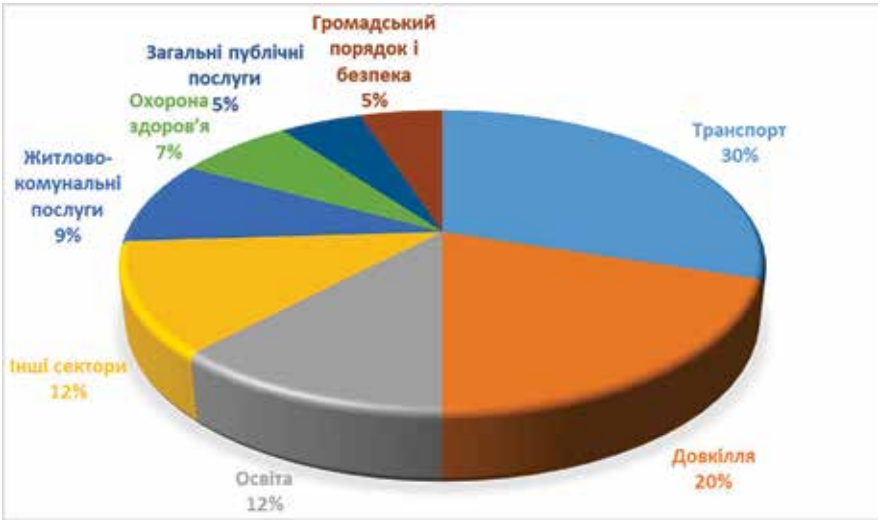

Рисунок 7 Секторальна структура європейського портфеля перспективних проєктів ППП

Джерело: складено автором за [11]

на довкілля, а 13 на транспорт. Це свідчить про поєднання транспортного розвитку з екологічною модернізацією.

В Італії провідним напрямом є охорона здоров'я (10 проєктів), тоді як транспорт, житлово-комунальні послуги, дозвілля і культура мають по 6 проєктів. Така структура відображає виразну соціальну орієнтацію ринку ППП.

Греція також має активний портфель, у якому домінують довкілля (10 проєктів, переважно управління відходами) та освіта (9 проєктів). Це вказує на поєднання екологічних і соціальних пріоритетів у розвитку ППП.

Отже, європейський портфель перспективних проєктів ППП підтверджує, що, поряд із транспортом, дедалі більшого значення набувають екологічні, освітні та медичні ініціативи, що свідчить про поступову диверсифікацію ринку.

Висновки. Проведений аналіз показує, що ППП є не лише формою фінансування інфраструктури, а комплексним інструментом державної інвестиційної політики, ефективність якого залежить від якості правового регулювання, інституційної спроможності, професійного управління проєктами та збалансованого розподілу ризиків. Зарубіжний досвід підтверджує, що результативне залучення інвестицій через ППП можливе лише за наявності цілісної політики, прозорих процедур, інструментів оцінки ефективності (VfM, PSC), належного фіскального контролю та конкурентних закупівель.

Аналіз глобального ринку ППП у 2022–2024 рр. засвідчив його високу чутливість до макроекономічної та геополітичної нестабільності: кількість угод скоротилася, однак ППП зберегло значення важливого механізму реалізації інфраструктурних і соціально значущих проєктів. Водночас регіональна структура ринку залишалася мінливою: у 2024 році посилилася роль Європи, тоді як активність в інших регіонах перерозподілялася під впливом зовнішніх чинників.

Секторально ППП і надалі зосереджене передусім у транспорті, проте ринок поступово диверсифікується за рахунок освіти, охорони здоров'я, екологічної, житлово-комунальної та цифрової інфраструктури. Особливо це помітно в Європі, де у 2024 році поряд із великими проєктами зросла частка менших і локальних ініціатив, а також державно-оплачуваних моделей на основі платежів за доступність. Це свідчить про перехід до більш стриманої, гнучкої та ризик-чутливої моделі розвитку ринку.

Отже, ефективність ППП визначається не самим фактом застосування цієї моделі, а якістю інституційної «екосистеми», що поєднує стабільні правила, прозорість, методичну базу, фіскальну дисципліну та довіру інвесторів. Для України це означає необхідність не механічного запозичення окремих практик, а формування власної узгодженої системи ППП, здатної забезпечити відновлення, модернізацію та довгострокове залучення приватного капіталу.

Бібліографічний список:

1. World Bank Group. Public-Private Partnerships Reference Guide, Version 3.0. Washington, DC: World Bank. 2017. URL: https://openknowledge.worldbank.org/handle/10986/29052
2. Organisation for Economic Co-operation and Development (OECD). Recommendation of the Council on Principles for Public Governance of Public-Private Partnerships. Paris: OECD. 2012. URL: https://legalinstruments.oecd.org/en/instruments/OECD-LEGAL-0392

3. International Monetary Fund (IMF). Understanding Fiscal Costs and Fiscal Risks from Public-Private Partnerships. Washington, DC: IMF. 2019. URL: https://infrastructuregovern.imf.org/content/dam/PIMA/Forum/IGEUR/Activities/CEF_nov2019/Day3/Understanding%20Fiscal%20Costs%20and%20Fiscal%20Risks%20from%20PPPs.pdf
4. Delmon J., Delmon V.R. International Project Finance and Public-Private Partnerships: A Legal Guide to Key Growth Markets. Alphen aan den Rijn: Kluwer Law International. 2012. URL: https://ppp.worldbank.org/library/international-project-finance-and-public-private-partnerships-legal-guide-key-growth-markets-2013
5. European PPP Expertise Centre (EPEC). The Guide to Guidance: How to Prepare, Procure and Deliver PPP Projects. Luxembourg: European Investment Bank. 2011. URL: https://ppp.worldbank.org/library/epec-guide-guidance-how-prepare-procure-and-deliver-ppp-projects
6. National PPP policy documents and reviews in EU countries. (n.d.). Materials on central PPP units, institutional functions, and best practices.
7. International Monetary Fund (IMF); World Bank. (n.d.). Materials on budget scoring, guarantees and contingent liabilities in public-private partnerships.
8. World Bank Group. Benchmarking Public-Private Partnerships Procurement 2017. Washington, DC: World Bank. 2017. URL: https://openknowledge.worldbank.org/entities/publication/6cd437b1-084b-5a83-831e-ffb8a3d05f36
9. nfraPPP. (n.d.). InfraPPP World. URL: https://www.infrapppworld.com/
10. Верховна Рада України. (n.d.). Аналітичний документ [PDF]. URL: https://research.rada.gov.ua/uploads/documents/33766.pdf
11. European PPP Expertise Centre (EPEC). Review of the European Public-Private Partnership Market in 2024. European Investment Bank Group. 2025. URL: https://www.eib.org/attachments/lucalli/20250010_epec_market_update_2024_en.pdf

References:

1. World Bank Group. (2017). Public-Private Partnerships Reference Guide, Version 3.0. Washington, DC: World Bank. Available at: https://openknowledge.worldbank.org/handle/10986/29052
2. Organisation for Economic Co-operation and Development (OECD). (2012). Recommendation of the Council on Principles for Public Governance of Public-Private Partnerships. Paris: OECD. Available at: https://legalinstruments.oecd.org/en/instruments/OECD-LEGAL-0392
3. International Monetary Fund (IMF). (2019). Understanding Fiscal Costs and Fiscal Risks from Public-Private Partnerships. Washington, DC: IMF. Available at: https://infrastructuregovern.imf.org/content/dam/PIMA/Forum/IGEUR/Activities/CEF_nov2019/Day3/Understanding%20Fiscal%20Costs%20and%20Fiscal%20Risks%20from%20PPPs.pdf
4. Delmon J., Delmon V.R. (2012). International Project Finance and Public-Private Partnerships: A Legal Guide to Key Growth Markets. Alphen aan den Rijn: Kluwer Law International. Available at: https://ppp.worldbank.org/library/international-project-finance-and-public-private-partnerships-legal-guide-key-growth-markets-2013
5. European PPP Expertise Centre (EPEC). (2011). The Guide to Guidance: How to Prepare, Procure and Deliver PPP Projects. Luxembourg: European Investment Bank. Available at: https://ppp.worldbank.org/library/epec-guide-guidance-how-prepare-procure-and-deliver-ppp-projects
6. National PPP policy documents and reviews in EU countries. (n.d.). Materials on central PPP units, institutional functions, and best practices.
7. International Monetary Fund (IMF); World Bank. (n.d.). Materials on budget scoring, guarantees and contingent liabilities in public-private partnerships.
8. World Bank Group. (2017). Benchmarking Public-Private Partnerships Procurement 2017. Washington, DC: World Bank. Available at: https://openknowledge.worldbank.org/entities/publication/6cd437b1-084b-5a83-831e-ffb8a3d05f36
9. InfraPPP. (n.d.). InfraPPP World. Available at: https://www.infrapppworld.com/
10. Verkhovna Rada Ukrainy. (n.d.). Analitychnyi dokument [PDF]. Available at: https://research.rada.gov.ua/uploads/documents/33766.pdf
11. European PPP Expertise Centre (EPEC). (2025). Review of the European Public-Private Partnership Market in 2024. European Investment Bank Group. Available at: https://www.eib.org/attachments/lucalli/20250010_epec_market_update_2024_en.pdf

EVALUATION OF INTERNATIONAL PRACTICES IN THE USE OF PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIPS IN ATTRACTING INVESTMENTS

Oleh Malskyy
Postgraduate Student
Interregional Academy of Personnel Management

Summary. The article examines foreign experience in attracting investment through public-private partnership (PPP) as an important instrument of state investment policy. It is substantiated that, in international practice, PPP is not only a form of financing infrastructure projects, but also a comprehensive mechanism for combining public and private resources to create and modernize socially significant infrastructure. It is determined that the effectiveness of PPP depends on the quality of the legal and regulatory environment, the institutional capacity of the state, the use of efficiency assessment tools (VfM, PSC), transparency of procedures, appropriate risk allocation, and fiscal control. The study analyzes the development trends of the global PPP market in 2022–2024. It has been established that its dynamics were characterized by a decline in the number of deals under the influence of macroeconomic and geopolitical instability; however, PPP retained its importance as a key mechanism for implementing infrastructure and socially significant projects. Considerable regional variability of the market was identified: in 2024, the role of Europe increased, while the shares of Asia, North America, and Latin America declined. Particular attention is paid to the European PPP market in 2024, which was characterized by a decrease in the aggregate value of deals, a reduction in the average transaction size, an increase in the share of smaller projects, and a stronger role of government-paid models based on availability payments. It is shown that, alongside the dominance of transport infrastructure, the importance of educational, healthcare, environmental, digital, and коммунal projects is increasing. The author concludes that the modern PPP market is evolving toward a more flexible, diversified, and risk-sensitive model. For Ukraine, the need to develop its own institutionally coordinated PPP system is substantiated, capable of ensuring recovery, modernization, and long-term attraction of private capital.

Keywords: public-private partnership, PPP, investment attraction, state investment policy, infrastructure projects, Value for Money (VfM), Public Sector Comparator (PSC), fiscal risks, European PPP market, institutional support.

Дата надходження статті: 04.02.2026
Дата прийняття статті: 26.02.2026
Дата публікації статті: 09.03.2026